

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. L. Holevițcaia)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila)

ÎN C H E I E R E

31 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător: Svetlana Filincova

Judecători: Dumitru Visternicean, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Grigoraș Valeriu, prin intermediul avocatului Balaban Mihail,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Grigoraș Valeriu împotriva Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea facturii,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Grigoraș Valeriu și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 aprilie 2017,

c o n s t a t ă :

La 20 iulie 2016, Grigoraș Valeriu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” privind anularea facturii.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că a recepționat prescripția Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” nr. 46207 din 05 februarie 2016, prin care i s-a cerut să achite datoria în sumă de 82 036, 34 lei acumulată pentru perioada iunie 2015- ianuarie 2016.

Susține că, întrucât în perioada menționată nu a avut careva prestări de servicii din partea Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”, la data de 12 februarie 2016, avocatul său, Balaban Mihail în temeiul art.53 alin.(1) lit. d) din Legea nr.1260 din 19 iulie 2002 a expediat în adresa pârâtului cerere la prescripția nr.46207 din 05 februarie 2016, prin care a solicitat să i se explice cum a fost determinată suma solicitată de ultimul.

Ulterior, la data de 04 martie 2016 a recepționat din partea pârâtului reclamația nr.11618/101 din 22 februarie 2016, prin care i s-a cerut achitarea sumei de 81 446, 47 lei. Referitor la informația solicitată de reclamant prin cererea din 05 februarie 2016, pârâtul a refuzat să o comunice.

Respectiv, la 16 martie 2016 avocatul Balaban Mihail s-a adresat cu cerere de chemare în judecată, prin care a solicitat instanței de judecată obligarea Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” de a informa petiționarul prin prezentarea actelor ce demonstrează modalitatea formării și calculării sumei de 81 446, 47 lei.

În cadrul examinării cauzei sus specificate, Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” a prezentat la cererea de chemare în judecată referința, la care a anexat factura seria CZ nr. 0890121 din data de 23 iunie 2015, potrivit căruia Grigoraș Valeriu are o datorie față de pârât în mărime de 70 946, 40 lei.

Nefiind de acord cu factura dată, la 21 iunie 2016 a expediat în adresa Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cerere prealabilă în vederea revocării acesteia, din motiv că indicii specificați și calculul efectuat nu corespund realității.

Relevă că, la data de 28 iunie 2016 a recepționat răspunsul nr. 1200/8988 din 27 iunie 2016, la cererea prealabilă, prin care s-a refuzat revizuirea calcului indicat în factura fiscală, pe motiv că acesta a fost stabilit în baza prevederilor actelor normative în vigoare, iar factura seria CZ nr. 0890121 din data de 23 iunie 2015 urmează a fi achitată.

Consideră că factura sus menționată este neîntemeiată și ilegală, deoarece în acea perioadă nu a consumat apă și nici nu a avut careva prestări de servicii din partea Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”, iar solicitarea achitării datoriei este una eronată.

Solicită reclamantul anularea facturii fiscale seria CZ nr. 0890121 din data de 23 iunie 2015.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 aprilie 2017, cererea de chemare în judecată înaintată de Grigoraș Valeriu a fost respinsă ca fiind nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2017 a fost respins apelul declarat de Grigoraș Valeriu și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 aprilie 2017.

La data de 22 noiembrie 2017, Grigoraș Valeriu, prin intermediul avocatului Balaban Mihail a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu trimiterea cauzei la rejudecare în prima instanță.

În motivarea cererii de recurs a indicat că instanțele de judecată au interpretat eronat legea sau nu au aplicat o lege care urma a fi aplicată. În speță, instanța urma să aplice prevederile art. 24 alin.(3) din Legea contenciosului administrativ, potrivit căruia la examinarea cauzei în contencios administrativ a cererii în anulare, sarcina probațiunii este pusă pe seama pârâtului. Astfel, sarcina probațiunii îi revine pârâtului și nu reclamantului cum a constatat instanța.

Susține că examinarea cauzei în instanța de fond a avut loc în lipsa reclamantului, ultimul nefiind citat legal.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 20 septembrie 2017.

Având în vedere că recurentul a depus cererea de recurs prin intermediul oficiului poștal la data de 20 noiembrie 2017(f.d.142), Colegiul consideră că ultimul s-a conformat cerințelor legale și a declarat recursul în termen.

La data de 20 decembrie 2017, în adresa intimatului a fost expediată pentru cunoștință copia recursului cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

La 22 ianuarie 2018, Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” a depus referință, prin care a solicitat respingerea recursului ca fiind neîntemeiat.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Grigoraș Valeriu, prin intermediul avocatului Balaban Mihail, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Grigoraș Valeriu, prin intermediul avocatului Balaban Mihail nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Grigoraș Valeriu, prin intermediul avocatului Balaban Mihail, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Svetlana Filincova

Judecători

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu